

[OBUSZEK *sb m*

I pl obuszkami.

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu s.v. obuch, Linde także XVII w.

Dem. od „obuch”; broń obuchowo-sieczna z osadzoną na trzonku stalową głowicą, z jednej strony tępą, z drugiej wydłużoną w ostry kolec: ktorego [pojmanego] im náfzy ięli bronić/ y wydárli go im: ále ták go dobrze obuŹkámí vtłukli Węgrowie że potym prędko vmárł. BielKron 1597 137 (Linde).

FP